

Sag C-789/23**Anmodning om præjudiciel afgørelse****Dato for indlevering:**

21. december 2023

Forelæggende ret:

Lietuvos vyriausioji administracinis teismas (Litauen)

Afgørelse af:

20. december 2023

Sagsøger i første instans og appellat:

I.J.

Sagsøgt i første instans og indstævnt:

Registru centras VI

[...]

**LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS
(LITAUENS ØVERSTE FORVALTNINGSDOMSTOL)****KENDELSE**

20. december 2023

[...]

Det udvidede dommerkollegium ved Litauens øverste forvaltningsdomstol [...] [domstolens sammensætning]

har i forbindelse med den skriftlige appelsag behandlet den administrative sag vedrørende den appel, som appellanten, I.J., har iværksat til prøvelse af dom afsagt af Vilniaus apygardos administracinis teismas (den regionale domstol i forvaltningsretlige sager i Vilnius, Litauen) den 29. juni 2022 i den administrative sag vedrørende det søgsmål, som appellanten, I.J., anlagde mod indstævnte, det statslige organ Registru centras (registercentret, Litauen), med påstand om annullation af en afgørelse, og at registercentret tilpligtes at handle.

Det udvidede dommerkollegium

har fastslået følgende:

I.

- 1 Den foreliggende sag omhandler en tvist mellem appellant, I.J. (herefter »appellanten«), og indstævnte, det statslige organ Registrų centras (registercentret, Litauen, herefter »indstævnte«), som vedrører afgørelsen om [...] bodelingsforholdet (herefter »afgørelsen«), som indstævnte traf den 9. marts 2002, og hvorved appellants ansøgning af 15. februar 2022 om registrering i Vedybų sutarčių registras (registret for ægtepagter, herefter »registret«) af en retlig omstændighed (bodelingsforholdet) vedrørende den retlige ordning for formueforholdet mellem I.J. og C.B blev afslået.

EU-retlige forskrifter

- 2 Ifølge artikel 21, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) har »enhver unionsborger [...] ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i traktaterne og i gennemførelsesbestemmelserne hertil«.

Nationale retsforskrifter

- 3 Vedybų sutarčių registro nuostatai (statutten for registret for ægtepagter, herefter »statutten«) blev godkendt ved Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002 m. rugpjūčio 13 d. nutarimas Nr. 1284 »Dėl Vedybų sutarčių registro nuostatų patvirtinimo« (Republikken Litauens regeringsdekret nr. 1284 af 13.8.2002 om godkendelse af statutten for registret for ægtepagter). Den version, der finder anvendelse på den foreliggende sag, er affattelsen af 10. september 2015, senest ændret den 8. juli 2020 ved Republikken Litauens regerings resolution nr. 773.
- 4 Statutten fastlægger formålet med og genstanden for registret for ægtepagter, registrets forvalter og administrator samt deres respektive rettigheder, forpligtelser og funktioner og regulerer administrationen af registrets data og oplysninger (herefter »registrets oplysninger«) samt dokumenter og/eller kopier af dokumenter, der er indgivet til registrering i registret, samspillet mellem registret og andre registre, registrets datasikkerhed, offentliggørelse og anvendelse af registrets dokumenter og oplysninger samt registrets finansiering, omstrukturering og afvikling (statuttens punkt 1). Registret har til formål at registrere genstanden for registret, der er omhandlet i statuttens punkt 13, at indsamle, sammenstille, behandle, systematisere, lagre og offentliggøre registrets oplysninger og kopier af de dokumenter, der er indgivet til registrering i registret, samt at foretage andre behandlinger af registrets oplysninger (statuttens punkt 2).
- 5 Det statslige organ Registrų centras (registercentret) er registrets administrator (statuttens punkt 8).

- 6 Genstanden for registret er ægtepagter (statuttens punkt 13.1), samlivspagter med henblik på deling af fælles erhvervede og anvendte formuegoder som følge af samlivets ophør (statuttens punkt 13.2) samt bodelingsforhold som fastsat i den borgerlige lovbog (statuttens punkt 13.3).
- 7 Dataleverandørerne er notarer, der har attesteret ægtepagter, samlivspagter eller aftaler om bodeling samt ændringer eller ophævelse af sådanne aftaler (statuttens punkt 21.1), retter, der har truffet afgørelse om deling af fælles formue, genoprettelsen af en eller begge ægtefællers kreditorrettigheder, når disse kreditorrettigheder er blevet tilsidesat ved ændringen eller ophævelsen af ægtepagten eller samlivspagten, eller om ændringen eller ophævelsen af ægtepagten, samlivspagten eller aftalen om bodeling (statuttens punkt 21.2), og personer, der har oprettet en ægtepagt eller samlivspagt, dog kun i de tilfælde, der er nævnt i statuttens punkt 68 (statuttens punkt 21.3).
- 8 Den notar, der har attesteret aftalen om bodeling, eller den ret, der har truffet afgørelsen om bodeling, skal inden for en frist på tre arbejdsdage, efter at aftalen er blevet attesteret, eller afgørelsen er blevet retskraftig (eller, såfremt sagen indbringes for appelretten, efter at sagen er blevet hjemvist til retten i første instans), tilsende registeradministratoren en meddelelse om bodelingsforholdet ledsaget af en digital kopi af den attesterede aftale eller den endelige retsafgørelse. I meddelelsen om bodelingsforholdet skal dataleverandøren indsende de oplysninger, der er omhandlet i statuttens punkt 17.2-17.9 (statuttens punkt 45).
- 9 En ægtepagt eller en samlivspagt, der er oprettet i udlandet, kan registreres i registret, hvis ægtepagten eller samlivspagten indeholder mindst én af aftaleparternes personnummer som tildelt i Lietuvos Respublikos gyventojų registras (Republikken Litauens folkeregister) (statuttens punkt 67).
- 10 Hvis en ægtefælle eller samlever ønsker at registrere en ægtepagt eller en samlivspagt, der er attesteret i en udenlandsk stat, registrere ændringer til en sådan aftale eller registrere oplysninger om ophævelse af en sådan aftale, kan den pågældende indgive oplysningerne til registrering i registret personligt eller via en bemyndiget person, pr. brev eller elektronisk i henhold til den procedure, der er fastsat af registeradministratoren (statuttens punkt 68).

Relevante faktiske omstændigheder

- 11 I den foreliggende administrative [sag] er det godtgjort, at appellanten (fortrolige oplysninger) i byen (fortrolige oplysninger) (i Italien) og C.B., der er italiensk statsborger, indgik ægteskab. Ægteskabet blev registreret i kommunens register over vielsesattester (fortrolige oplysninger) i 2006. Udskriften af vielsesattesten indeholder en bemærkning om, at den ordning for særeje, som ægtefællerne har valgt, er angivet i vielsesattesten.
- 12 Den 15. februar 2022 ansøgte appellanten indstævnte om at få registreret et retligt forhold (bodelingsforholdet) i registret for ægtepagter vedrørende den retlige ordning for formueforholdet mellem appellanten og C.B.

- 13 Efter at have behandlet appellantens ansøgning traf indstævnte afgørelsen af 9. marts 2022 (herefter »afgørelsen«), som anfægtes i den foreliggende sag. I overensstemmelse med statuttens punkt 13, 21, 45, 67 og 68 afslog indstævnte ved afgørelsen at registrere en retlig omstændighed (bodelingsforholdet) vedrørende den retlige ordning for formueforholdet mellem appellanten og hendes ægtefælle. Indstævnte forklarede endvidere, at den udskrift af vielsesattesten (fortrolige oplysninger), som appellanten havde fremlagt, kan registreres i registret som en ægtepagt, hvis sagsøgeren fremlægger et tillæg (bilag) til vielsesattesten, der er attesteret af en notar eller af enhver anden kompetent embedsmand i Italien, med personnummeret på mindst én af ægtepagtens parter, således som det er tildelt i Republikken Litauens folkeregister. Indstævnte anførte endvidere, at fysiske personer ikke er dataleverandører med henblik på registrering af bodelingsforhold i registret, og bodelingsforhold kan derfor ikke registreres på grundlag af appellantens ansøgning.
- 14 Appellanten har fremlagt en kopi af en e-mail fra sagens akter, hvoraf det fremgår, at hun ansøgte registerkontoret i (fortrolige oplysninger) om at udstede en kopi af vielsesattesten med appellantens personnummer, således som det fremgår af hendes identitetskort. Registerkontoret i (fortrolige oplysninger) nægtede imidlertid at udstede en sådan kopi, idet det erklærede, at det ikke kunne indføre det litauiske personnummer i vielsesattesten, da disse oplysninger ikke er attesteret. Appellanten har endvidere fremlagt attesten af 16. februar 2021 udstedt af L. B., notar i (fortrolige oplysninger) (provinsen Savona, Italien), hvori notaren har anført, at i henhold til artikel 162, stk. 2, i den italienske civillovbog kan valg af metode til deling af ægtefællernes formue også angives i vielsesattesten.
- 15 Appellanten anfægtede indstævntes afgørelse og anlagde sag ved den regionale forvaltningsdomstol i Vilnius, som frifandt indstævnte ved afgørelse af 29. juni 2022, idet den fandt søgsmålet ugrundet. Den regionale forvaltningsdomstol i Vilnius anførte i sin afgørelse bl.a., at statuttens punkt 67 klart fastsætter betingelserne for registrering af en ægtepagt eller en samlivspagt, der er oprettet i udlandet. Ifølge den regionale forvaltningsdomstol i Vilnius havde sagsøgte efter at have fastslået, at ægtepagten eller samlivspagten ikke indeholder mindst én af aftaleparternes personnummer, således som det er tildelt i Republikken Litauens folkeregister, ikke alene ret, men også pligt til at afslå sagsøgerens ansøgning.
- 16 Sagsøgeren har iværksat appel til prøvelse af dommen afsagt af den regionale forvaltningsdomstol i Vilnius ved Litauens øverste forvaltningsdomstol.

Det udvidede dommerkollegium

har fastslået følgende:

II.

- 17 Appellanten ansøgte indstævnte om registrering i registret for ægtepagter om et retligt forhold (bodelingsforholdet) vedrørende den retlige ordning for formueforholdet mellem I.J. og C.B.

- 18 I henhold til den version af statuten, der finder anvendelse på den foreliggende sag, kan følgende registreres i registret for ægtepagter: 1) ægtepagter, 2) samlivspagter om deling af fælles erhvervede og anvendte formuegoder som følge af samlivets ophør og 3) bodelingsforholdet som fastsat i den borgerlige lovbog. En ægtepagt skal i denne sammenhæng forstås som en aftale mellem ægtefællerne om deres formueretlige rettigheder og forpligtelser under ægteskabet samt efter skilsmisse eller separation. Bodelingsforholdet forstås i denne sammenhæng som en aftale mellem parterne eller en retsafgørelse om deling af fælles formue [...].
- 19 Statuttens kapitel IV regulerer registreringen af genstanden for registret. Det følger af dette kapitels punkt 21 og 68, at fysiske personer, som dataleverandører, har ret til at indgive ansøgning til administratoren af registret for ægtepagter med det ene formål at registrere en ægtepagt eller en samlivspagt, der er attesteret i udlandet, registrere ændringer af en sådan aftale eller registrere ophævelsen af en sådan aftale. Med andre ord giver den fastsatte regel ikke appellanten ret til at ansøge indstævnte om at få registreret bodelingsforholdet, der er genstanden for registret som omhandlet i statuttens punkt 13.3. Det fremgår af statuttens punkt 21, at dataleverandører med henblik på registrering af bodelingsforholdet i registret er begrænset til notarer, der har attesteret bodelingsaftaler, ændringer eller ophævelse af sådanne aftaler (statuttens punkt 21.1), samt de retter, der har truffet de afgørelser, der er nævnt i statuttens punkt 21.2.
- 20 Ud fra den argumentation, som appellanten har fremført i sin appel, og som definerer genstanden for den foreliggende sag (f.eks. at ægtefællerne, da de indgik ægteskabet, de jure og de facto afgav en erklæring, der svarer til ægtepagtsbegrebet, som blev registreret af registerkontoret i (fortrolige oplysninger) (i Italien), eller at indførelsen i vielsesattesten i realiteten udgør en ægtepagt, idet parterne i dette dokument er blevet enige om den retlige ordning for formueforholdet mellem dem), konkluderer den forelæggende ret, at appellanten faktisk har ansøgt om registrering af ægtepagten i registret for ægtepagter, som for sin del bestemmer omfanget af ægtefællernes formuerettigheder og forpligtelser. Da appellants ægteskab blev indgået i udlandet, og vielsesattesten indeholder oplysninger om den retlige ordning for bodeling, som ægtefællerne har valgt, er appellants retsstilling sammenlignelig med den, der er fastsat i statuttens punkt 68, dvs., når én af ægtefællerne ønsker at registrere en ægtepagt, der er attesteret i udlandet.
- 21 Statuttens punkt 67 fastsætter med hensyn til registrering af ægtepagter eller samlivspagter, der er oprettet i udlandet, i registret et klart krav: Ægtepagten eller samlivspagten skal indeholde mindst én af aftaleparternes personnummer, som det er tildelt i folkeregistret. Det skal i denne forbindelse fremhæves, at registeradministratoren i sin egenskab af offentlig myndighed kun handler inden for rammerne af de beføjelser, som vedkommende er tillagt ved lov, og ikke ved lov er bemyndiget til at indsamle oplysninger og beviser, der i sig selv bekræfter, at visse faktiske omstændigheder foreligger eller ikke foreligger. Selv om princippet om god forvaltningsskik er af generel betydning og binder registeradministratoren i dennes egenskab af offentlig myndighed, har

registeradministratoren således hverken ret til at træffe en selvstændig afgørelse om, hvorvidt eventuelle faktiske omstændigheder foreligger, eller til at vurdere disse, idet den pågældendes forpligtelse er begrænset til at kontrollere, om de fremlagte dokumenter opfylder kravene i lovgivningen. Under omstændighederne i den foreliggende sag er indstævnte følgelig forpligtet til at afslå at registrere det uddrag af vielsesattesten, som sagsøgeren har fremlagt som ægtepagt, eftersom det fremlagte dokument ikke opfylder kravet i statuttens punkt 67, dvs., at det ikke indeholder personnummeret på mindst én af parterne i ægtepagten, således som det er tildelt i Republikken Litauens folkeregister.

- 22 På den anden side indgik appellanten ægteskab i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, nemlig Den Italienske Republik. I henhold til den gældende lovgivning i det pågældende land kan vielsesattesten også omfatte den retlige ordning, der er valgt med hensyn til formueforholdet mellem ægtefællerne. Det fremgår af appellansens og hendes ægtefælles udskrift af vielsesattesten, at et sådant dokument ikke indeholder personnumre, der gør det muligt at identificere de pågældende personer. Desuden afslog Den Italienske Republiks kompetente myndighed at indføre sådanne identifikationsoplysninger i udskriften af vielsesattesten, selv efter at appellanten specifikt havde ansøgt herom.
- 23 Det skal ligeledes anføres, at oplysningerne om appellansens ægteskab, der er registreret i Den Italienske Republik, blev registreret i Republikken Litauen af registerkontoret, og at den omstændighed, at appellansens personnummer ikke fremgår af udskriften af vielsesattesten, ikke blev anset for at være en hindring i denne henseende. I denne forbindelse har den forelæggende ret konstateret, at lovgivningen om registrering af ægteskaber registreret i udlandet, som finder anvendelse *ratione temporis* på den foreliggende administrative sag, reelt ikke indeholdt noget ufravigeligt krav om, at det dokument, der blev fremlagt med henblik på registrering, og som var udstedt af en udenlandsk myndighed og attesterer registreringen af ægteskabet, skal indeholde personnummeret som tildelt i Republikken Litauens folkeregister på mindst én af de ægtefæller, der har indgået det pågældende ægteskab. Som allerede anført gælder et sådant krav imidlertid for registrering i registret for ægtepagter af en ægtepagt, der er oprettet i udlandet.
- 24 Under disse omstændigheder kan situationen i den foreliggende administrative sag ifølge den forelæggende ret i princippet bedømmes på grundlag af artikel 21 TEUF. Artikel 21, stk. 1, TEUF, som har direkte virkning, sikrer enhver unionsborger ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (Domstolens dom af 17.9.2002, Baumbast og R, C-413/99, EU:C:2002:493, præmis 94). Henset til den omstændighed, at artikel 21 TEUF i overensstemmelse med Domstolens faste praksis ikke alene omfatter retten til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, men også et forbud mod al forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet (dom af 8.6.2017, Freitag, C-541/15, EU:C:2017:432, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis), har den forelæggende ret lagt til grund, at det pågældende spørgsmål ikke skal bedømmes særskilt i forhold til artikel 18 TEUF, der bestemmer, at inden for

traktaternes anvendelsesområde og med forbehold af disses særlige bestemmelser er al forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet, forbudt.

- 25 Først og fremmest skal det bemærkes, at appellantens retsstilling er bestemt af konsekvenserne af hendes status som unionsborger, der har udøvet sin ret til fri bevægelighed: Appellanten ønsker i Republikken Litauen at registrere den ægtepagt, som hun oprettede, da hun registrerede sit ægteskab i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union. Den omhandlede tvist vedrører således ikke en rent intern situation, der ikke er omfattet af EU-rettens anvendelsesområde. Blandt de situationer, der henhører under EU-rettens materielle anvendelsesområde, er de, der er knyttet til udøvelsen af de ved traktaten sikrede grundlæggende friheder, bl.a. de, der er knyttet til udøvelsen af retten til at færdes og opholde sig på medlemsstaternes område i henhold til artikel 21 TEUF (Domstolens dom af 12.5.2011, Runevič-Vardyn og Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, præmis 62 og den deri nævnte retspraksis).
- 26 Ifølge Domstolens praksis skal en unionsborger i alle medlemsstaterne undergives samme retlige behandling som den, der tilkommer statsborgere fra disse medlemsstater, der befinder sig i samme situation, og det ville derfor være uforeneligt med retten til fri bevægelighed, hvis den pågældende i den medlemsstat, hvor denne er statsborger, får en behandling, der er mindre gunstig end den, den pågældende ville få, hvis vedkommende ikke havde gjort brug af sine beføjelser efter traktaten for så vidt angår borgernes bevægelighed (Domstolens dom af 12.5.2011, Runevič-Vardyn og Wardyn, C-391/09, EU:C:2011:291, præmis 67). Domstolen har også præciseret, at en national lovgivning, som stiller visse nationale statsborgere ringere, blot fordi de har gjort brug af deres ret til at færdes og opholde sig frit i en anden medlemsstat, udgør en restriktion af de friheder, som ifølge artikel 21, stk. 1, TEUF tilkommer enhver unionsborger. De i traktaten fastsatte rettigheder med hensyn til fri bevægelighed for unionsborgerne ville nemlig ikke få fuld gennemslagskraft, såfremt en statsborger fra en medlemsstat – på grund af de hindringer, der skyldes dennes ophold i en anden medlemsstat – kunne blive afskrækket fra at udøve dem som følge af en lovgivning i den pågældendes oprindelsesstat, der stiller vedkommende ringere, alene fordi denne har udnyttet rettighederne (dom af 26.5.2016, Kohll and Kohll-Schlesser, C-300/15, EU:C:2016:361, præmis 43-42 og den deri nævnte retspraksis). Som det fremgår af Domstolens praksis, kan en statsborger i en medlemsstat, der i sin egenskab af unionsborger har udøvet sin ret til at færdes og opholde sig frit i en anden medlemsstat end sin oprindelsesmedlemsstat, påberåbe sig de rettigheder, der følger af denne egenskab, bl.a. rettighederne fastsat i artikel 21, stk. 1, TEUF, herunder i givet fald i forhold til sin oprindelsesmedlemsstat (Domstolens kendelse af 24.6.2022, Rzecznik Praw Obywatelskich, C-2/21, EU:C:2022:502, præmis 36).
- 27 I lyset af ovennævnte retspraksis fra Domstolen er den forelæggende ret i tvivl om, hvorvidt de regler, der er fastsat i statuten, kan anses for at kunne påvirke, dvs. begrænse unionsborgernes ret til fri bevægelighed som omhandlet i artikel 21 TEUF.

- 28 Den forelæggende ret konstaterer, at Republikken Litauen ikke deltager i det forstærkede samarbejde i henhold til Rådets afgørelse (EU) 2016/954 af 9. juni 2016 om bemyndigelse til at indføre et forstærket samarbejde for så vidt angår kompetence, lovvalg og anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser i sager vedrørende formueforholdet mellem internationale par, som omfatter både formueforholdet mellem ægtefæller og de formueretlige virkninger af registrerede partnerskaber. Rådets forordning (EU) 2016/1103 af 24. juni 2016 om indførelse af et forstærket samarbejde på området for kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i sager vedrørende formueforholdet mellem ægtefæller [...] [gentagne oplysninger] finder derfor ikke anvendelse i Republikken Litauen.
- 29 Da der således ikke findes EU-retlige bestemmelser om det pågældende spørgsmål, tilkommer det efter den forelæggende rets opfattelse Republikken Litauen i sin nationale retsorden at fastsætte de nærmere regler, der følger af national ret til sikring af beskyttelsen af de rettigheder, som tilkommer borgerne i medfør af EU-retten, idet disse regler dog dels ikke må være mindre gunstige end dem, der gælder for tilsvarende rettigheder efter nationale regler (ækvivalensprincippet), dels ikke i praksis må gøre det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der tillægges i henhold til Unionens retsorden (effektivitetsprincippet) (jf. analogt Domstolens dom af 8.6.2017, Freitag, C-541/15, EU:C:2017:432, og af 3.7.2014, Kamino International Logistics og Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 og C-130/13, EU:C:2014:2041 [...]).
- 30 I denne henseende skal det indledningsvis anføres, at i henhold til statuttens bestemmelser finder kravet om, at ægtepagten skal indeholde personnummeret som tildelt i Republikken Litauens folkeregister på mindst én af ægtepagtens parter, kun anvendelse på ægtepagter oprettet i udenlandske stater. Ovennævnte krav er således ikke udtrykkeligt fastsat i statutten med hensyn til ægtepagter oprettet i Republikken Litauen.
- 31 For det andet kan det antages, at forskellen i tilgangen til kravet om angivelse af personnummeret i ægtepagten skyldes reglen om, at oplysninger vedrørende ægtepagter oprettet i Republikken Litauen kun kan afgives med henblik på registrering i registret af de notarer, der har attesteret de relevante aftaler (statuttens punkt 21.1), mens fysiske personer ikke har ret til at fremlægge sådanne oplysninger. Denne regel indebærer med andre ord, at når ægtepagter oprettes i Republikken Litauen efter notarproceduren (og oplysningerne vedrørende sådanne aftaler afgives med henblik på notaternes registrering i registret), er den præcise identifikation af de personer, der har indgået sådanne aftaler, sikret. I tilfælde af ægtepagter, der er oprettet i udlandet, afgives oplysningerne med henblik på registrering i registret af de fysiske personer, der har indgået sådanne aftaler. Henset navnlig til den meget begrænsede karakter af de beføjelser, som registeradministratoren har (denne forelæggelsesafgørelses punkt 21), må det derfor fastslås, at kravet om en præcis identifikation af de

personer, der har oprettet den omhandlede ægtepagt, ikke blot er af ubestridelig betydning, men ligeledes er grundlæggende nødvendig af hensyn til almenvellet.

- 32 Opmærksomheden skal imidlertid henledes på, at statuten ikke indeholder andre muligheder for at identificere parterne i en aftale, der er indgået i udlandet. Hvis en ægtepagt oprettes i en udenlandsk stat, som ikke anvender personnumre med henblik på indgåelse af en sådan aftale, forhindrer kravet i statuttens punkt 67 således direkte, at den pågældende aftale registreres i registret. Når det ikke er muligt fra de kompetente myndigheder i en sådan stat at opnå et tillæg (bilag) til aftalen med personnummeret på mindst én af ægteskabets parter, skal de personer, der har oprettet en ægtepagt i denne stat, anmode en notar i Republikken Litauen om at oprette en ny ægtepagt og registrere denne i registret. Med andre ord resulterer den pågældende situation enten i omkostninger (økonomiske, tidsmæssige osv.), som unionsborgerne afholder som følge af den dobbelte administrative procedure (i en udenlandsk stat, som ikke anvender personnumre, og derefter også i Republikken Litauen) med henblik på oprettelse af en ægtepagt, eller i en rationel og logisk beslutning om at undgå oprettelse af en ægtepagt i udlandet på grund af sådanne uønskede konsekvenser.
- 33 I denne forbindelse vil den forelæggende ret gerne påpege, at retten til fri bevægelighed udmønter sig i, at en unionsborger midlertidigt kan flytte til en anden medlemsstat end sin oprindelsesmedlemsstat med henblik på arbejde, studier eller fritidsaktiviteter. Denne ret omfatter dog ligeledes retten til at bosætte sig varigt i en anden medlemsstat og skabe sin tilværelse her (generaladvokat Saugmandsgaard Øes forslag til afgørelse af 11.2.2021, A (Offentlige sundhedsydelse), C-535/19, EU:C:2021:114, punkt 146). Under disse omstændigheder er den forelæggende ret i tvivl om, hvorvidt den omhandlede lovgivning kan anses for at afholde unionsborgere fra at udøve deres ret til fri bevægelighed i henhold til artikel 21 TEUF. Den forelæggende ret ønsker navnlig oplyst, om artikel 21, stk. 1, TEUF skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for nationale bestemmelser, hvorefter en ægtepagt, der er oprettet i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, ikke kan registreres i registret for ægtepagter, hvis ægtepagten ikke indeholder personnummeret som tildelt i Republikken Litauens folkeregister på mindst én af denne ægtepagts parter, når de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor ægtepagten er oprettet, under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende nægter at udlevere et uddrag af denne ægtepagt suppleret med de relevante personlige identifikationsoplysninger.

III.

- 34 [...] [pligt til at fremsætte en anmodning i henhold til artikel 267, stk. 3, TEUF]
- 35 Under disse omstændigheder er det med henblik på at fjerne den tvivl, der er opstået med hensyn til fortolkningen og anvendelsen af de EU-retlige bestemmelser, der er relevante for de i den foreliggende sag omhandlede retsforhold, hensigtsmæssigt at anmode Domstolen om en fortolkning af artikel

21, stk. 1, TEUF. En besvarelse af det spørgsmål, der fremgår af den foreliggende forelæggelsesafgørelses konklusion, er afgørende for den foreliggende sag, idet den gør det muligt, samtidig med at EU-rettens forrang sikres, at tage utvetydigt og klart stilling til den betingelse, der finder anvendelse i den foreliggende sag for registrering af ægtepagter oprettet i udlandet i registret for ægtepagter, og ligeledes gør det muligt at sikre en ensartet national retspraksis.

I lyset af ovenstående betragtninger [...] [henvisning til de processuelle bestemmelser] afsiger den forelæggende ret

følgende kendelse:

[...] [processuelle standardformuleringer]

Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

»Skal artikel 21, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for nationale bestemmelser, hvorefter en ægtepagt, der er oprettet i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, ikke kan registreres i registret for ægtepagter, hvis ægtepagten ikke indeholder personnummeret som tildelt i Republikken Litauens folkeregister på mindst én af denne ægtepagts parter, når de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor ægtepagten er oprettet, under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende nægter at udlevere et uddrag af denne ægtepagt suppleret med de relevante personlige identifikationsoplysninger?«

[...]

[...] [...]

[processuelle standardformuleringer og rettens sammensætning]